

ja temma kallist sanna iggatsedes." — Kas sa, armas luggeja, ka tunned, et hing nalg surem on, fest hing ellatab jo ihho? Loe ommeti Taweti lauloramatust 84 laulo.

Teni ka wövera usso keskes omma Jummalat.

Enne sõa aial sattus üks pojikenne Türgi rahwa kätte wang'i ja piddi nende keskes üleskastwama, et ennam peäsemist egga peästmist polnud lota. Omma sündimisse maal olli temma jo warrafult õnsaksteggewat riisiusso õppetust sanud, sedda piddas ta nisamma föowaste omma süddames kui wäljapoolt orjapõlwe ahhelat temma kässa ja jalgo siddusid. Juba ta olli mehheks kaswanud, kui ühhel lihhawette pühhade hommikul põllal adra tagga valjo healega laulis: Nüüd Kristus surmast töusnud on, n. t. s.

Parajatte sõitis sealt üks Saksama keisri Käskjalg mõda, kes Konstantinopoli-linna olli minnemas. Se suur herra panni sedda wågga immeeks, seal waimolikko laulo heält

kuuldes, petas finni ja läks fulama. Sel-lele räfis temma omma luggu ja lõppetas nende sannadega: „Omma sündimisse paika ei sa ma kül ilmaski ennam taggas, aga omma pühha ristiusko hoian ja pühhitsen minna ka Türkide seas. Ma tean, et tänna eesimenne lihhawette pühha on, ja et ma omma usso wendadest ful ni faugel elan, pühhitsen ommeti ommas waimus kui nendega ühhes foggodusses meie Issanda ülestõusmisse pühha.“

Rahha tarkus.

Talambert, omma tarkusse ja süggawa tundmisse läbbi kuulsaks sanud õppetud mees Parisi-linnas, olli ühhes seltskondas, kus üks ilma-ma rikkas potrātsik ka olli, kes kronole keik sõawäe tarvitussi ostis ja walmis murretsses. Talamberti tarfa ja mõnnusat fönnet tahtis iggaüks kuuida, ja jätsid needki, kes potrātsikoga jutto aiasid, tedda mahha, ja fulatasid tähhelepannemisega, mis se tarf omma tundmisse warrandussest